

תקונא תלתינ וחד

<p>בראשית בר"א שת"י ועלייהו אתמר (רות א יט) ותלכנה שתיהם וגו' ואינן תרי תורות אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה ועוד תרי לוחות אזלו לטורא דסיני מיד (שם) ותהם כל העיר עליהן אזדעזע כל עלמא הה"ד (שמות כ &) וכל העם ראים את הקולת כו' (&) וירא העם וינועו ואמרו (רות שם) הזאת נעמי דא איהו נעימו¹ דאורייתא מיד אתמר (&) וישבר אותם תחת ההר פרחת אורייתא מתמן ואמרת (רות א כא) אני מלאה הלכתי לטורא דסיני וכען (שם) וריקם השיבני ה' מליא"ה מל"א י"ה וכען פרח מני מל"א י"ה דאיהו יהו"ו ואשתארת ה' יהידה אל"ם (תהלים לט ג) נאלמתי דומי"ה דו"ם י"ה?² החשתי מטוב דאיהו ו'.</p>	<p>בראשית, בר"א שת"י, ועליהן נאמר "ותלכנה שתיהם וגו'", והן שתי תורות, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. ועוד שני לוחות. הלכו להר סיני, מיד "ותהם כל העיר עליהן" הזדעזע כל העולם, זהו שנאמר "וכל העם רואים את הקולות וכו'", "וירא העם וינועו". ואמרו "הזאת נעמי", זוהי הנעימות של התורה. מיד נאמר "וישבור אותם תחת ההר". פרחת התורה משם ואמרה "אני מלאה הלכתי" להר סיני, וכעת "וריקם השיבני יהו"ה". מליא"ה, מלא י"ה, וכעת פרח ממני מל"א י"ה, שהוא יהו"ו, ונשארה ה' יחידה, אל"ם, "נאלמתי דומי"ה", דו"ם י"ה, החשיתי מטוב שהוא ו'.</p>
---	--

תיקון ל"א בראשית ברא שתי ועלייהו כו' - כמ"ש בז"ח רות (סה ע"ב פג ע"ג)³ בזמנא דבעא הקב"ה למיהב אורייתא לישראל נטל תורה שבכתב ותורה שבע"פ ואזל הוא לשאר עמין ולא בעו כו' הה"ד ותלכנה שתיהם עד בואנה בית לחם לאן הלכו לשאר עמין עד דקיימו לישראל על טורא דסיני כיון דנחתו תורה שבכתב ותורה שבע"פ מיד ותהום כו' אזדעזע כו' וכל העם רואים כו': דאיהו יהו"ו - דמלא הוא וא"ו כמ"ש בתיקון ל"ח (&) ו' מלא שרביט, וכמ"ש דאלהים הוא אותיות הוי"ה י"ה, הן הן בעצמן, אלא דשם מסט' דנוק', נוק' על דכורא, ובהוי"ה מסט' דדכורא, דכורא על נוק', וכמ"ש בתיקון נ"ב (צ ע"א &) ומלא הוא ו', וה' אותיות דאלהים הוא ה' בתרא, דל"ל {פג ע"ד} מגרמה כלום (זהר ח"א קפ"א ע"א), רק שבאין בתוכה י"ה ומלא, והיא מלאה דומיא דוא"ו שהוא מלא. ועכשיו שהלכו מלא עם י"ה, נשארת אלם, והוא אותיות דידיה רשימו דיליה, וכמ"ש שימני כחותם כו' (שיה"ש ח ו'), כהאי חותם אע"ג דאזיל הכא והכא מ"מ נשאר רשימו דחותם בה⁴, אלא שהוא בהיפוכא אלם, כמו שהוא מרושם, והיא אלם בלא קול ו', וזהו "נאלמתי" על ה"א בתראה, "דומיה" על י"ה, "החשיתי" על ו' כמו שמפרש והולך. ושם אלהים כולל כל השמות, כולל אהי"ה אדני כמש"ל (&), כולל הוי"ה כנ"ל עם ה' אותיות, וכן כולל עם ה' אותיות הוי"ה אדני (&), מנין אמן. וז"ס (&) האלהים הרועה אותי כו', וכולל מ"ם ה"א דשמה מפרש⁵, כמש"ל בתיקון כ"ו (&) וכן שם הוי"ה כולל הכל, כידוע כי (&) ה' הוא אלהים:

:Commented [YL1]

:Commented [YL2]
מל"א?

– מאיר התיקון –

¹ עי' זו"ח מב ע"ב: וכדין מה טוב ומה נעים טוב דא תורה שבכתב ודא צדיק נעים דא זמירות ישראל דאיקרי נעים כד שרא עליה נועם דלעילא דעלמא דאתי וכולא על ידא דאהרן דחבר לון כחדא בקרבנא.

תרגום: ואז מה טוב ומה נעים טוב זו תורה שבכתב וזה צדיק נעים זה זמירות ישראל שנקרא נעים כששורה עליו הנעם של מעלה של העולם הבא והכל על יד אהרן שחבר אותם יחד בקרבן.

² עיקר הדיבור הוא רק מהגילוי דאותיות י"ה כשמתגלים בו הם ג"כ. אמנם גילויים הוא רק ע"י הדעת, כי האותיות י"ה הם המוחין חו"ב דז"א, אשר באים בו ע"י הנצח הוד דאו"א שמתלבשים בו. אך נצח הוד הרי הם קוין סתומים, וכל גילויים הוא רק ע"י היסוד דאו"א, שבו הוא המוח דעת דז"א, ועל ידו מתגלים הב' מוחין דחו"ב ג"כ, ולכן בעיבור שאין בו אז עדיין דעת כלל, כי הדעת הוא אינו מתחיל לבוא אלא רק ע"י היניקה, הנה אינו מתגלה בו אז החו"ב ג"כ, ואין לו אז שום דיבור כלל (ביאורים ח"א נה ע"ד).

³ הוב"ד במלואים אות (א).

⁴ עי' זהר ח"א רמה ע"א.

⁵ עי' זהר ח"ג כט ע"ב ששם מ"ה היא שם המפורש.

תיקוני זהר עם ביאור הגר"א

דבר אחר ותכלנה שתיהן (&) גוף ונפש לאן אתר אזלי לבי קברא גוף אתדן ואתרקב נפש אתמר בה (רות ג ז) ותגל מרגלותיו ותשכב:	דבר אחר, "ותלכנה שתיהן" הגוף והנפש לאיזה מקום הלכו, לבית הקברות, הגוף נדון ונרקב, ונפש נאמר "ותגל מרגלותיו ותשכב".
--	--

ותגל מרגלותיו - ר"ל, ותגל דאזלת נע ונד, ואזלת בגלגולא (עי' לקמן קלב ע"א).

קם סבא חד ⁶ ואמר בוצינא קדישא חזור בך ערפה איהי גוף רות איהי נפש שותפו דילה נעמי נשמת חיים מחלון רוחא גופא דאיהי ערפה חזרה עורף לגבי נשמה (נ"א שכינתא) נפש אתדבק בה בנשמתא הה"ד (&) באשר תלכי אלך בפקודין דעשה ובאשר תליני אלין בפקודין דלא תעשה:	קם זקן אחד ואמר, נר הקדוש, חזור בך. ערפה היא הגוף, רות היא הנפש, השותף שלה. נעמי נשמת חיים. מחלון הרוח. הגוף שהיא ערפה, החזירה עורף אל הנשמה (השכינה). הנפש נדבקה בנשמה, זהו שנאמר "באשר תלכי אלך", במצוות עשה. "ובאשר תליני אלין" במצוות לא תעשה.
--	--

חזור בך - דלית כאן גופא אלא נפשא ונשמתא, כמו שמפרש והולך: חזרה ערף - שזהו ערפה, וכתוב (&) ותשק ערפה, שחזרה ממנה, ורות דבקה בה, וז"ש (&) נפש אתדבק כו' בפקודין כו' באשר תליני כו' - שהם מסט' דיום ולילה, ההליכה ביום ולינה בלילה, וכן רוח ונפש, דור הולך כו' והארץ לעולם (&)⁸. וזהו בקום עשה, וזהו בשב ואל תעשה, לשבת בית (&):

דבר אחר (&) באשר תלכי אלך בגלותא דאתמר בה (ישעיה נ א) ובפשעיתכם שלחה אמכם ובאשר תליני אלין דמשכבה ⁹ דילך בגלותא הה"ד (&) על משכבי בלילות עמך עמי אלין ישראל ואלהיך אלהי דא קודשא בריך הוא:	דבר אחר "באשר תלכי אלך", בגלות, שנאמר בה "ובפשעיתכם שלחה אמכם". "ובאשר תליני אלין", שמשכבך בגלות, זהו שנאמר "על משכבי בלילות". "עמך עמי", אלו ישראל. "ואלהיך אלהי", זה הקדוש ברוך הוא.
---	--

ד"א באשר כו' דמשכבא דילך - צ"ל במשכבא דילך כו'. והן מסט' דבנים דמנדיין עמה, כמש"ל (א ע"ב &). ואמר שם אבל אפרוחי לית כו' פקודי דעשה כו' ואינון במשכבא כו': עמך עמי כו' - שהן ב' ההי"ן, וישראל הן ו', וקב"ה יו"ד, אלהי ישראל¹⁰, ומפרש והולך אלימלך כו':

אלימלך דא י' נעמי דא ה' מחלון ו' רות בה אתדבקה ה' ואתעבידת תורה ועלה אתמר (&) וקול התור נשמע בארצנו	אלימלך זה ל', נעמי זו ה', מחלון ו', רות, בה נדבקה ה', ונעשתה תורה, ועליה נאמר "וקול התור נשמע בארצנו".
---	--

נעמי כו' - נעם עילאה¹¹, ואלימלך יו"ד כמ"ש למטה, נשמתא לנשמתא. וכליון יצה"ר, בעלה דגופא ומנהיגו, כמש"ל: וקול התור - ג"כ בה"א, ונאמר בארצנו:

ערפה אימא דערב רב דאתמר בהון (שמות לב ט) כי עם קשה עורף הוא דחזרת לסרחנה וחזרת ערף לגבי חמותה כליון בעלה דערפה יצר	ערפה היא האם של הערב רב, שנאמר בהם "כי עם קשה עורף הוא", שחזרה לסרחונה, והחזירה עורף לחמותה. כליון, בעלה של ערפה, יצר הרע, שממנו באה כליה לעולם, והוא כליון, ואשתו לילית,
--	---

- מאיר התיקון -

⁶ עי' לעיל הערה.

⁷ עי' לעיל הערה.

⁸ ז"ל הפסוק: דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת.

⁹ צמטכצא (גר"א).

¹⁰ היינו שורש כלל ישראל כמו שעה"כ (&) בענין אלקי אברהם, וכעין זה בעמק המלך שי"ז פ"ח, וכן לקמן קמח סע"ג.

¹¹ עי' לעיל הערה 1.

כליה.	הרע דאתיא כלייה מניה לעלמא ואיהו כליון ואתתיה לילית כלייה:
-------	--

ערפה אימא כו' - דריש כאן רות, השכינה, אימא דישראל, והיא התורה. וערפה אימא דע"ר כו': כי עם כו' - דנאמר על הע"ר כידוע: וחזרת עורף כו' - ר"ל, לגבי תשובה שהוא נעמי¹², אחר שהיתה עמה, חזרת לסורחנה: כליון כו' - שהיא זונה, מפתה, והוא רוצח כו' וע"ל תיקון ל"ז (&) ומש"ש: ואתתיה כליה - מפרש האיך אתיא כליה מיניה, והיא הכלולה בו:

:Commented [YL3]

<p>נשמה ונפש כד בר נש איהו מחוייב בחובין ומתגברין על אברים נשמת חיים אסתלקת מן גופא ונפש אשתארת תמן ואתמר בה (רות ג ז) ותגל מרגלותיו לגבי מאן לגבי צדיק ודא {פד ע"א} ברית מילה דאיהו בועז ב"ו ע"ז תקיף על יצריה¹⁴ וימד שש שעורים וישת עליה (שם טו) שוקיו עמודי שש (שיה"ש ה טו) שואית לון עלהא לאגנא עלה ואוקמוה ותלכנה שתיהם (רות א יט) בשכינתא עלאה ותתאה ועלייהו¹⁵ אתמר (רות ד יז) ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד בן לנעמי דא עמודא דאמצעיתא דאתמר ביה (&) בני בכורי ישראל כד האבו ישראל וגרמו לאסתלקא שכינתא עלה¹⁶ אתמר בשכינתא תתאה ותגל מרגלותיו (&):</p>	<p>נשמה ונפש, כשאדם מתחייב/נכשל¹³ בחטאים, והם מתגברים על האיברים, נשמת חיים מסתלקת מהגוף, והנפש נשארת שם, ונאמר בה "ותגל מרגלותיו", כלפי מי, כלפי צדיק, וזו ברית מילה שהוא בוע"ז, ב"ו ע"ז, תקיף על יצרו. "וימד שש שעורים וישת עליה", "שוקיו עמודי שש" שמה אותם עליה להגן עליה, ופרשוה "ותלכנה שתיהם" עם השכינה העליונה והתחתונה, ועליהם נאמר "ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד בן לנעמי" זה העמוד האמצעי, שנאמר בו "בני בכורי ישראל". כשחטאו ישראל וגרמו להסתלקות השכינה, על השכינה התחתונה נאמר "ותגל מרגלותיו".</p>
--	---

נשמה ונפש כד ב"נ איהו כו' - עתה מפרש על הנשמה, ולמטה מפרש על השכינה: ותגל מרגלותיו - דגולה ממקומה אל הרגלין, ומפרש למה לרגלין, וקאמר לגבי מאן לגבי צדיק כו', דאף דכל האברים מלוכלכין בחובין, מ"מ חותם הברית מילה קיימת, ובשבילה אברהם אבינו אינו מניחו ליכנס לגיהנם¹⁷, ולכן היא נסתרת שם, וכמש"ל {פד ע"א} ריש תיקון כ"ב (מב ע"א) דשם אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, קוצו של ד', לבד המכניס [ברית] בבת אל אחר, דהוא עקרב, דפוסק, אז מסתלקת השכינה והנפש, וכמ"ש (עירובין יט ע"א) לבד מי שבא על הכותית כו'. וכן בקרא מרגלותיו דבועז, שהוא דרגא דצדיק, כמ"ש בוז"ח רות (פה ע"ד), וכמו שמפרש והולך, בו עז כו', דשם צריך זריזות גדול להשמר, כמ"ש (תהלים מה ד) חגור חרובך כו'¹⁸. וקאמר מרגלותיו כמו שמפרש והולך, וימד שש כו' לאגנא כו', שהיא נקודה סתימא בו' כמ"ש בתיקון ל"ו (&) וש"מ, בששת ימי המעשה שהן לה, מקיפות משית סטרין לאגנא עלה, והיא נקודה האמצעית שבתוכן. וצ"ל¹⁹ סתימא מפני הנחש, יין נסך כו'²⁰, והן שית פרקיין דרגלין: ותלכנה כו' - עכשיו דריש בשכינה ג"כ: לו השכנות - ר"ל, השכינות: *וגרמו לאסתלקא שכינתא עלה - עלה ט"ס, וצ"ל עלאה: אתמר בשכינתא כו' - ג"כ כמו בנשמה דנסתרת בישראל בזכות המילה, וז"ש הפייטנים, הבט לברית ואל

- מאיר התיקון -

¹² עי' לעיל מט ע"א, פג ע"ב, והערה 1.

¹³

¹⁴ עי' עוד זהר ח"ג רפ ע"ב.

¹⁵ עי' לעיל יא ע"א ולקמן קלג ע"א (הקדו"ש מו ע"ב).

¹⁶ עלאה (גר"א).

¹⁷ עי' עירובין יט ע"א: פושעי ישראל שמליאין מצות כרמון שנאמר כפלא הרמון רקתך ואמר רבי שמעון בן לקיש אל תיקרי רקתך אלא ריקתיך שאפילו ריקנין שבך מליאין מצות כרמון על אחת כמה וכמה אלא הא דכתיב עברי בעמק הבכא ההוא דמחייבי ההיא שעתא בגיהנם ואתי אברהם אבינו ומסיק להו ומקבל להו בר מישראל שבא על בת עובד כוכבים דמשכה ערלתו ולא מבשקר ליה

¹⁸ עי' מלואים אות (ב).

¹⁹ וצריכה להיות. schotenstein?

²⁰ עי' לקמן פו ע"א.

תפן ליצר, והיא מקננת אז כמט"ט, דהוא צדיק דלתתא, ומסתיר אותה בוק דיליה, וכמ"ש בתיקון ל"ו (&) ע"ש:

<p>דבר אחר ותלכנה שתיהם (&) איהו ממלל בגופא²¹ ונפשא ומרחימו גופא כד איהו בעל תשובה יימא נפשא לגבה (רות א יז) באשר תמותי אמות ושם אקבר ולא תזוז נפשא בקברא מניה ועלה אתמר (&) בהתהלכך [עו ע"א] תנחה אותך בעלמא דין בשכבך תשמור עליך בקברא והקיצות לתחיית המתים (ג"א לעוה"ב) היא תשיחך דא נפשא לגבי גופא ובוצינא קדישא²² אם גופא לא חזר בתשובתא וחזר עורף לגבי תשובתא נפש אתפרש מניה ואתקרי ערפ"ה וגופא דא אתאביד מתרין עלמין:</p>
--

<p>ברוך הוא לשמיא וארעא דיתמהון בנין אלין ממנן בישין הה"ד (&) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה וגו' וכלא בנין דלא ישתצון עובדי ידוי דאינון נשמתין וגופין דאתאבידו מתרין עלמין ואלין עתירין דבגלותא בנין דהאי עלמא איהו דילהון:</p>
--

<p>ותמן כורסיא די דהבא וכספא ואבנין יקירין וערסין דכספא ודהבא ורמ"ח פקודין דמני לון משה לישראל בהאי עלמא לדכאה רמ"ח אברים דההוא נופא ונופא דהאי עלמא שפלא איהו סנדל לנשמתא דאתפנף (נ"א ואתפנף) בזוהמא דהאי עלמא:</p>	<p>ושם כסאות של זהב וכסף ואבנים יקרות ומטות של זהב וכסף, ורמ"ח מצוות שצוה אותן משה לישראל בעולם הזה, לטהר את מאתים ארבעים ושמונה איברים של אותו הגוף. והגוף של העולם השפל הזה הוא סנדל לנשמה, שמתפנף (ומתפנת) בזהמת העולם הזה.</p>
--	--

לדכאה כו' - וז"ש דנעשה לו שם לבוש מן המצות²⁹, והוא גוף הנ"ל, וז"ש לעבדה ולשמרה
(לעיל סט ע"א):

(א) עי' (&): אמר הכי שמענא בשמנא דבעא הקב"ה למיהב אורייתא לישראל נטל תורה שבכתב ותורה שבעל פה ואזיל הוא לגבי שאר עמין ולא בעו לקבלא לון עד דנחית לון לישראל ע"ג טורא דסיני.

אמרו מלאכי השרת למאן בעי הקב"ה למיהב תרין תורות אלין אמר לישראל דאינון עדבי וחולקי דכתיב כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו הרי תרין ואנא יהיב לון שתי תורות ועוד דסלקי בערבינא עוללים ויונקים ובגיניהון יתערוון תרין תורות אלין דכתיב מפי עוללים ויונקים יסדת עוז. ומהכא נפקא מהתם נפקא דכתיב את מי יורה דעה ואת מי יבין שמועה גמולי מחלב עתיקי משדים את מי יורה דעה דא תורה שבכתב ואת מי יבין שמועה דא תורה שבעל פה גמולי מחלב עתיקי משדים דבגיניהון נחתא אורייתא לישראל על טורא דסיני.

הה"ד ותלכנה שתיהן עד בואנה בית לחם לאן הלכו לשאר עמין עד דקיימו ישראל על טורא דסיני כיון דנחתו תורה שבכתב ותורה שבעל פה מיד ותהום כל העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי אודעזע כולי עלמא ואמרו דין היא אורייתא חמדה גנוזה מיד וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים כדין אמרת הזאת נעמי דא הוא נעימו דאורייתא.

תרגום: אמר כך שמעתי בזמן שרצה הקדוש ברוך הוא לתת תורה לישראל נטל תורה שבכתב ותורה שבעל פה והלך הוא לשאר העמים ולא רצו לקבלם עד שהוריד אותם לישראל על הר סיני. אמרו מלאכי השרת למי רוצה הקדוש ברוך הוא לתת שתי תורות הללו אמר לישראל שהם גורלי וחלקי נאמר (דברים לב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו הרי שנים ואני נותן להם שתי תורות ועוד שעולים בערבון עוללים ויונקים ובשבילם יתעוררו שתי התורות הללו נאמר מפי עוללים וינקים יסדת עז.

ומכאן יוצא משם יוצא נאמר (ישעיה כח) את מי יורה דעה ואת מי יבין שמועה גמולי מחלב עתיקי משדים את מי יורה דעה זו תורה שבכתב ואת מי יבין שמועה זו תורה שבעל פה גמולי מחלב עתיקי משדים שבגללם ירדה תורה לישראל על הר סיני.

זהו נאמר (רות א) ותלכנה שתיהם עד בואנה בית לחם לאן הלכו לשאר העמים עד שעמדו ישראל על הר סיני כיון שירדו תורה שבכתב ותורה שבעל פה מיד ותהם כל העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי הזדעזע כל העולם ואמרו זו היא התורה חמדה גנוזה מיד וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים אז אמרה הזאת נעמי זו היא נעימות התורה.

(ב) עי' זהר ח"ב סא ע"א: והא אוקימנא מלי אדכתיבו (כמה דאת אמר) (משלי ל כג) ושפחה כי תירש גבירתה דגרים לצדיק דאתדבק בשפחה והאזנת למצותיו (שמות טו כו) דא נצח לאסתמרא (דלא ישקר ביה) דלא יעול רשימא דא בבת אל נכר ולא ישקר ביה בנצח דכתיב (ש"א טו כט) וגם נצח ישראל לא ישקר ומאן דנטיר האי קיים מצותיו דכתיב (שמות לד יד) כי לא תשתחוה לאל אחר ושמרת כל חקיו דא הוד לאסתמרא מן זונה:

ואזלא הא כמה דתנינן אמר רבי יהודה מאי דכתיב (תהלים מה ד) חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך אלא כל מאן דמזרז גרמיה ושוי דחילו דחרבא שנא תקיפא לקבליה על ירך מאי על ירך דא רשימא קדישא כמה דאת אמר (בראשית כד ב) שים נא ירך תחת ירכי:

– מאיר התיקון –

²⁹ וכן הוא לנו בגן עדן, עי' זהר ח"ב צט ע"ב.

דבר אחר חגור חרבך כלומר זרו ואתקיף (ואתקיף) יצרך בישא דאיהו חרבך על ירך על ההוא רשימא קדישא לנטרא ליה ואי נטר ליה כדין אקרי גבור וקודשא בריך הוא אלביש ליה בלבושוי ומאן לבושו דקודשא בריך הוא הוד ונצח דכתיב (תהלים קד א) הוד והדר לבשת אוף הכא הודך והדרך וכדין אתדבק בר נש במלכא קדישא כדקא יאות:

תרגום: והרי בארנו את הדברים, שנאמר "ושפחה כי תירש גבירתה", שגורם לצדיק שידבק בשפחה. "והאזנת למצותיו" זה נצח, להשמר שלא יכנס רושם זה בבת אל נכר, ולא ישקר בו בנצח, שנאמר "וגם נצח ישראל לא ישקר". ומי ששומר את זה, קיים מצוותיו, שנאמר "כי לא תשתחוה לאל אחר". "ושמרת כל חוקיו" זה הוד, להשמר מזונה.

וזה הולך כמו ששנינו, אמר רבי יהודה מה זה שנאמר "חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך", אלא כל מי שמזרו את עצמו, ושם את פחד החרב השנונה החזקה כנגדו. "על ירך", מה זה על ירך, וזה הרושם הקדוש, כמו שנאמר "שים נא ירך תחת ירכי".

דבר אחר, "חגור חרבך", כלומר זרו ותקף את היצר הרע שלך, שהוא חרבך, על ירך, על אותו רושם קדוש, לשמור אותו. ואם שמר אותו, אז נקרא גבור, והקדוש ברוך הוא מלביש אותו בלבושיו. ומהו לבושו של הקדוש ברוך הוא, הוד ונצח, שנאמר "הוד והדר לבשת", כמו כן כאן "הודך והדרך", ואז נדבק האדם במלך הקדוש כראוי.

(ג) עי' זו"ח עח ע"ג: בא וראה כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא אלא ליקרא דיליה שנאמר כל הנקרא בשמי ולכבודי בארתיו יצרתיו אף עשיתיו הקב"ה ברא בר נש בעלמא ויהיב ביה שמייה יהו"ה ה' נפש ו' רוח ה' נקראת נשמתא י' נשמתא לנשמתא וקראם י"ה אב ואם ו"ה בן ובת

דוגמא דברא רוח ונפשא דקדישא כך ברא רוח ונפשא מסטרא דשמאלא ובדוגמא דהוא היין על שמריו כד הוא הרוח והנפש השכלית על רוח ונפש הבהמית ולמה נקראת בהמית שהוא מסטרא דשמאל ונחש דאינון דכר ונוקבא ועל דא אמר שלמה המלך החכמתו מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ

ולסטרא דמסאבו לא יהיב קב"ה שמא דיליה שנאמר אני יי' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים אני רמז ויסרתי אתכם אף אני ה' רמז למדת הרחמים לאחר לא אתן רמז לאל אחר שנאמר לא תשתחוה לאל אחר דהוא בסטרא דמסאבא

תרגום: בא וראה כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו לא ברא אלא לכבודו שנאמר (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו הקדוש ברוך הוא ברא אדם בעולם ונתן בו את שמו יהו"ה ה' נפש ו' רוח ה' נקראת נשמה י' נשמה לנשמה וקראם י"ה אב ואם ו"ה בן ובת הדוגמא שברא רוח ונפש של קדשה כך ברא רוח ונפש מצד השמאל ובדוגמא של אותו היין על שמריו כך הוא הרוח והנפש השכלית על רוח ונפש הבהמית ולמה נקראת בהמית על שהיא מצד השמאל של סמא"ל ונחש שהם זכר ונקבה ועל כן אמר שלמה המלך בחכמתו (קהלת ג) מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ

ולצד הטמאה לא נתן הקדוש ברוך הוא את שמו שנאמר (ישעיה מב) אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים אני רמז כמו ויסרתי אתכם אף אני ה' רמז למדת הרחמים לאחר לא אתן רמז לאל אחר שנאמר לא תשתחוה לאל אחר שהוא בצד הטמאה דכר ונוקבא - עי' לעיל נו ע"ד ד"ה איהו רביע.